

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Punctum Diff. 2. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

iudicio circa futura, sed & in aliis: huius ratione ut assignet, censet tam honestum quam verum esse bonum naturæ intellectualis; & quia turpiter modo semper est fugienda à qualibet voluntate, & amplectenda honestas; ita veritas semper est amplectenda à quolibet intellectu per assensum, & falsitas fugienda per dissensum: Hinc qui nescit veritatem ut veritatem, necessario nescit ut bonum cuiuslibet intellectus: Et quia omnis intellectus affirmans aliquid, aut negans cognoscit veritatem, sit, quod cognoscat ut bonum, quod debet habere omnis intellectus; ergo veritatem cognoscit ut conformem fini, cuiuslibet intellectus, & debito illi, quo intellectus debet dicere verum: at tale debitum est scientia divina; Deus autem nullum habet debitum, nisi regulam suæ sapientiæ.

CONTRA est, quia aliud est: An apprehendens verum ut verum, debeat illud apprehendere ut conforme, & appetibile intellectui cuiusque, & aliud: An apprehendens verum ut verum, debeat apprehendere ut constitutum in ratione veri, per scientiam divinam, vel cuiusque; alius intellectus; primum illud verum est, probaturque allato discursu, secundum est falsum, nec probatur; immò sicut in ratione veri, verum ut sic, non constituitur tanquam à forma constituyente se, hoc est, scientiā divinā, ita nec futurum conditionatum constituitur tanquam à forma, à scientia conditionata. Et sicut turpitudine non ideo est mala, quia est fugienda à quacunque voluntate etiam divina, sed datur prior ratio ob quam fugienda est; ita & in præsentia. Quod autem dicitur: debitum Dei esse ipsam Dei scientiam, id non convincit; nam licet debitum ex parte potentiae, & principii coactivi nullum est in Deo; est tamen ex parte objecti, & termini exigentia, quā petat ut à Deo, qui regulatur suā sapientia, non nisi sic, ut illud deponat objectum, noscatur.

SECUNDA RATIO est. Quia est communis Societatis sententia, Deum ideo præscire futura conditionata; quia sunt futura; & non è contra; quæ doctrina secundum principia Perez esset falsa.

RESPONDET. Futuritionem conditionatam ex modo concipiendi peculiari quadam ratione, esse priorem scientiā mediā.

CONTRA. Si ex modo concipiendi idem significet, quod fide sit illic prioritas, nihil valet communis Nostrorum doctrina: Nam ex fide non potest salvari libertas; si autem ly ex modo concipiendi importet prioritatem non realis antecessionis, sed rationis ratiocinatæ; hanc admittimus; sed simul quærimus, cur ita antecedens prioritas, non habeat omnia requisita, ad futuritionem formalem?

ADDIT ulterius Perez. Existere ab æterno voluntatem liberam S. Petri, seu hypothesein in qua involvitur hæc voluntas, existere inquam,

non physice & in se, sed intentionaliter in mente divina; sicut enim antequam Deus liberè velit mundum, existit bonitas mundi in intellectu divino, præsens, ratione scientiæ simplicis intelligentiæ; ita & in præsentia, suo modo, &c. Et sicut bonitate mundi non movetur Deus nisi secundario; ita & in præsentia non erit nisi futuritio secundaria in objecto. Itaque pro priori antecedenti scientiam mediā, existit in divino intellectu per scientiam simplicis intelligentiæ libera voluntas Petri, cum omnibus prærequisitis ad agendum poenitentiam, vel non agendum; pro posteriori autem cum futuritione poenitentiae, vel negatione futuritionis; jam autem divinus intellectus quasi physice à seipso determinatur; intentionaliter verò ab ipsa hypothese, & libere arbitrio S. Petri, incluso in ea hypothese; dicitur verò tunc liberum arbitrium S. Petri eligere intentionaliter per ipsam futuritionem, seu scientiam mediā; quia ratione illius manet futura conditionata electio S. Petri.

ADDITUM hoc Perez.

NON SATISFACIT. Quia id quod dicit de voluntate S. Petri id nostrum intentum evincit: Quæro enim; Indifferentia voluntatis cognita à scientia simplicis intelligentiæ, per quid determinatur in posteriori signo ad unam partem? Si per aliud à scientia mediā; ergo ab illa non habetur futuritio formalis conditionata; si autem determinatur à scientia mediā; ergo ad punctum difficultatis non respondet, quia ostendi debet, quid sit præter scientiam mediā, à quo indifferentia illa determinetur? Ut salvetur illud commune Nostrorum principium in hac materia, quod non ideo futurum conditionatum liberum sit futurum; quia prævidetur, sed è converso. Deinde concedimus elicitivè determinari divinum intellectum ad hanc potius partem noscendam per scientiam conditionatam, sed quærimus per quid objectivè determinetur, cum sit indifferens ad utramque partem? Denique tandem videtur sentire idem omnino Perez cum nostra communi, quod objectivè conditionato cognito à scientia conditionata adferat etiam determinationem extrinsecam cogniti; nam etiam communis sententia id concedit, concedit item futuritionem, ut futuritio est, esse actum cuiusdam causæ attemperantis sibi intellectum divinum, ut videre est à num. 47. usque ad 53. Docet item futuritionem objectivam & intrinsecam esse existentiam operationis: unde esset tantum lis de voce, quod neget illam objectivam & intrinsecam futuritionem, esse futuritionem formalem.

Punctum Difficul-

tatis 2.

Solvuntur Objectiones.

I

Obje-

R. P.
H. MŁOD
ianowski
Tom. I. c. 2.
D. VI

OBJICIT 1. Perez. Operatio sub conditione futura, non potest esse sine formali futuritione sub conditione futura; ergo neque potest esse operatio sub conditione futura, sine scientiâ mediâ: quod ipsum probatur. Futuritio formalis conditionata, est aliquid ab æterno existens in se, sed nihil ab æterno existens in se potest esse futuritio præter scientiam mediam. Major probatur, quia denominatio futuri existit ab æterno, non minus quàm denominatio possibilis; ergo sicut possibilitas non erat possibilis tantum, dum erat res possibilis, sed actu erat existens; ita futuritio non est futura dum res est futura, sed præsens; alioqui idem esset Antichristum esse futurum, & futuritionem Antichristi esse futuram; existet ergo futuritio quando existet Antichristus, quod est evidenter absurdum: Quia tunc non est futurus Antichristus. Minor autem probatur, quia omne existens in se ab æterno, est identificatum cum Deo; futuritio autem identificata cum Deo, non potest esse scientia mediâ, si sit futuritio conditionata; quia ea futuritio includit connexionem Deo intrinsicam cum operatione ut futura; nihil autem est aliud scientia mediâ, aut visionis, quàm essentia divina, ut includens aliquam connexionem ad futurum ut futurum conditionatè, vel absolutè.

RESPONDET: Retorq. in primis argumentum, quia in primis, ille admittit aliquam futuritionem in ipso objecto, & futuritionem intrinsicam, de hac quæro quomodo sit existens in se? Quomodo non identificata Deo? &c. Retorquetur item in materia de aliis scientiis, quomodo objectum simplicis intelligentiæ, quod est possibilitas, sit existens in se? item objectum scientiæ visionis, quæ etiam est ab æterno. Directè autem ad argumentum dici potest, quod illa futuritio sit aliquid existens ab æterno in se, non actu, sed fundamentaliter; ut in simili dictum est de propositionibus æternæ veritatis, quarum ab æterno objecta, non existunt actu, sed fundamentaliter. Dicit etiam potest, quod futuritio formalis conditionata sit aliquid ab æterno existens in se, non tamen pro æterno; existens quidem in se ab æterno; quia verum erat dicere pro certa differentia temporis, res ita se haberet, vel non haberet, si; sed non erat verum pro tota æternitate, & pro singulis ejus momentis, ut alibi explicatur.

OBJICIT 2. Futuritio includit aliquam præsentiam actualem rei futuræ, ut docet S. August. l. 11. Conf. c. 17. & 20. ubi etiam docet non tam esse tria tempora præsens, præteritum, & futurum; sed potius tria esse tempora præsentia, præsens de futuris, præsens de præsentibus, præsens de præteritis; & concludit hæc tria præsentia esse in anima, seu mente, in qua est futurorum spectatio, intuitio præsentium, & præteritorum memoria. Cum igitur ab æterno res

sint futuræ, esse futuras ab æterno, nihil est aliud quàm esse in mente divina secundum aliquam præsentiam, ita ut esse aliquid in mente Dei, & sciri actu, idem sit.

RESPONDETUR. Loqui S. Doctorem de futuritione prout repræsentata; non autem de futuritione prout terminante notitiam divinam, de qua hic quæritur.

OBJICIT 3. Idem. Futuritio conditionata operationis liberæ, est prima connexio, ratione cujus, Deus & quodvis aliud, habet connexionem cum re ut futura, id est, ut non existente in se; ergo est cognitio: Nam in se physicè non coexistit: Unde si non existeret in aliquo sui, quomodo terminaret illas relationes? Non potest autem existere in aliquo sui, & determinatè, quàm in cognitione; quia sola cognitio est, quæ potest tribuere hanc existentiam diminutam iisdem.

RESPONSUM jam est, existentiam illam secundum esse repræsentatum, haberi à notitia divina, sed non secundum esse terminans, & intrinsicum. Quod si quæras, quod sit subiectum denominationis, & terminativum relationum transcendentalium? Ad hoc dici potest, quod sit ipsa præsentia conditionata in certa differentia temporis existens conditionatè, quæ præsentia non habetur in antecedentibus differentiis temporis, sed sola futuritio. Sicut condistinguiamus in aliis materiis ordinem intentionis, & executionis, dicimusque finem v.g. esse priorem mediis ordine intentionis, non ordine executionis, rivulusque indicat fontem; ita & in præsentia, futuritio ordine executionis est prior præsentia conditionatè habendâ, sed ordine quasi intentionis, fontalitatè, prius est semper præsens, idque probat supra cit. Augustini dictum.

Citat in oppositum Auct. S. Thom. ex 1. de verit. c. 5. ad 16. ex 1. p. q. 16. a. 17. ad 3. Sed illic hoc solum vult S. Thom. quod esse rerum nullum haberi possit actu, nisi præcontineatur in Deo, tanquam in causa efficiente. Quando autem S. Thom. dicit res esse veras; quia denominantur veræ à veritate intellectus, loquitur de veritate in enuntiando, non verò de veritate objectiva.

DIFFICULTAS II.

An scientia conditionata tribuat infallibilitatem Objecto?

Dubitari non potest quod secundariò, & à posteriori desumatur infallibilitas objecti à scientia conditionata; Verum enim à posteriori est, futurum aliquid certò & infallibiliter, si illud noscat scientia, cæteroqui certa & infallibilis, ipsa infallibilitate scientiæ adferente etiam titulum infallibilitatis. Erit ergo difficultas; An ea scientia, infallibiliter primò?

DICEN-